

מועניין החיים

בס"ד

<p>העלון מוקדש לע"נ אסתר בת חנה תנצבה.</p> <p>העלון מוקדש לע"נ ראובן בן דוד בוסי תנצבה.</p>	<p>עונג שבת</p> <p>פרטים בעמוד האחורי</p>	<p>ה'תשע"ח עלון 267</p> <p>בא</p> <p>מפטיהין הדבר אשר</p>	<p>5:36 עלות השחר</p>	<p>16:43 הדלקת נרות</p>
			<p>6:46 זריחה</p>	<p>17:35 צאת השבת</p>
			<p>17:04 שקיעה</p>	<p>17:35 צאת השבת</p>
			<p>17:17 צאת הכוכבים</p>	<p>18:08 ר"ת</p>
			<p>8:44 סוק"ש מ"א</p>	<p>הזמנים לפי אופק ת"א לוח אור החיים</p>
			<p>10:07 סו"ז ברכות ק"ש</p>	
			<p>11:52 חצות יום ולילה</p>	

אין לקרא בשעת התפילה וקריאת התורה ♦ יש לאמור על קדושת הצלחון

הכרת הטוב

הרה"ג **שלמה זליכה שליט"א** ראש כולל "רבנו יוסף חיים" - תל אביב

אומרים חז"ל ששלושת המכות לתחנוניו, והשר בראותו הראשונות שהביא ה' על שכלתה אליו הרעה מאת מצרים נעשו ע"י אהרן ולא ע"י משה, וזאת למה? משום ששני המכות הראשונות היו ביאור, ולמשה רבינו ע"ה היה הכרת הטוב ליאור, שכן אימו הניחה אותו בתיבה ביאור, ולכן משה רבינו לא רצה להכות בעצמו את היאור. המכה השלישית הייתה ע"י הכאת הארץ ולמשה רבינו הייתה הכרת הטוב לארץ שפתחה את פיה ובלעה את המצרי כשהרגו משה ומכאן אנו למדים, הכרת הטוב מהי! שצריך להכיר טובה, אפילו לדומם וכ"ש שצריך כל אדם להכיר טובה לחבירו על טובות שעשה עימו.

ונמחיש זאת במשל, למלך שהיה לו שר אחד אוהבו, ששרת את מלכו בנאמנות במשך עשר שנים. והנה יום אחד, עבר השר על מאמר המלך והמלך כעס עליו מאוד ובמשפט מהיר גזר דינו להשליכו לכלבים שיאכלו את בשרו, והשר נפל לרגלי המלך והתחנן על נפשו, וביקש מהמלך לזכור לו את כל השנים שהיה נאמן לו, ומה שחטא נגדו היה מעידה חד פעמית. המלך לא שת ליבו

דבר המערכת

ר' משה אטיאס

סוד הגידול והצמיחה

מפיהם של חכמינו למדנו, כי קיימים קווי הקבלה בין האדם לבין העץ (תענית ז,א). אחד מקווים אלה הוא סוד הגידול והצמיחה. אחד המאפיינים הבולטים של העץ הוא, שהוא גדל וצומח ללא הרף. מציאות של חוסר צמיחה בעץ, מעידה כי משהו פגום בחלקו, וסופו כליון. ואכן, בנקודה זו דומה האדם לעץ. מחדל חמור הוא לאדם אם מסתפק הוא בדריכה במקום. חיי האדם חייבים להתאפיין בהתקדמות מתמדת, שאם לא כן הרי זה מעיד על דריכה במקום. כבר נשא בזה את דברו בבהירות רבה, החכם מכל אדם (משלי טו,כד) אורח חיים למעלה למשכיל, למען סוד משאול מטה. מדבריו למדנו, כי דרכו של האדם המשכיל, הינה דרך של עליה והתפתחות, שאם לא כן המשמעות היא, דריכה במקום ואף גרוע מזה. שאיפתו של האדם חייבת לבוא לידי ביטוי, דווקא בתחום הצמיחה והגידול במישור הרוחני. אל לו לשקוט על שמריו, חייב הוא להרגיש שהוא במגמת עליה והתפתחות, ואכן הרגשה זו, היא שמעניקה לו את הרצון להמשיך ולעלות במסילה העולה בית אל. אחי ורעי! לא באנו בדברנו, אלא לעוררנו אודות חיובנו להתעלות תדיר בעבודת בוראנו, כי בזה כל תפארתנו.

לע"נ הרב שמעון חירארי בן בכריה לע"נ הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה
לע"נ רוני יהודאי בן סעדיה ולע"נ יצחק בן מלכה אג"י

שם הגדולים

הרה"ג אמנון חגיגי שליט"א ראש הברד"ץ למען אחי

הרב יצחק טייב זצ"ל

הרב יצחק טייב היה מגדולי רבני תוניס. כבר בצעירותו היה שוקד על אדני התורה. הגרי"י גרמון (בספר פרי קודש) כתב: "שקידתו היתה עד להפליא, ילאה הרעיון לצייר כל כך גדול השקידה". ומגדל השקידה הרב ז"ל נחלה (נהיה חולה) חולי עצום, אשר אחזו רפיון גדול (חולשה) בכל אבריו, והרופאים גזרו שיוליכוהו לכפר אחד דמדליא ובסים אוריא (שגבנה ואירו צח), להחיות אבריו, עורקיו וגידיו ועם כל זה, הרב לא שת ליבו גם לזאת, ובתוך הכפר עצמו לא נח ולא שקט מעסק שקידת התורה".

החל משנת תקס"ג החלו להראות חתימות ידיו של רבנו על פסקים. מסופר על חכם אחד מחכמי ארץ ישראל, שעלה בדעתו לבוא לעיר תוניס כדי להתחרות איתו בדברי תורה - הוא הפליג באנייה לתוניס, ובהגיעו לנמל המתין לו הגאון המלומד בניסים רבי חי טייב (בן דודו של רבנו) שראה ברוח הקודש את מטרת בואו של אותו חכם, החכם האורח ביקש מרבי חי להובילו לשיבתו של רבנו. בדרכם לשיבה שאל הרב האורח את רבי חי לשמו.

"אני חי טייב הסבל" - ענה רבי חי.

בלכתם בדרך שוחח רבי חי עם החכם בדברי תורה, והתעמק עימו בפלפולים עצומים, עד שנבלה הרב האורח, והחליט לשוב לחוף הים כדי להפליג בחזרה לארץ ישראל, באומרו: "אם זהו הסבל שבקי עצום הוא בדברי תורה, על אחת כמה וכמה הרב עצמו".

בהגיעו לארץ, כתב הרב אורח איגרת לרבנו ובה הוא מתנצל על מעשהו זה, ומשבח את רבנו בשבחים גדולים.

רבנו כתב כמה ספרים וביניהם הספר "ויזרע יצחק". ספר זה נדפס בשנית במהדורת צילום בארץ בגלל מעשה שהיה.

בחור אחד ששם משפחתו זרביב היה נשוי כעשר שנים ולא זכה להיפקד בורע של קיימא, לילה אחד חלם והנה אביו בא אליו בחלום יחד עם רב גדול ואמר לו שעליו להדפיס ספר "ויזרע יצחק", וכך יזכה לבן.

התעורר האיש בבוקר ולא הבין לאיזה ספר מתכוונים אביו והרב הגדול - התייעץ עם אחד הרבנים, והוא אמר לו כי עליו לברר אם יש ספר בשם "ויזרע יצחק". ואכן לאחר בירור נודע לו שהוא סיפרו של רבנו. הדפיס האיש את הספר וכעבור שנה זכה לבן זכר.

רבנו מסר נשמתו לצור עולמים ב- ו' בשבט התק"ף, בליל שבת קודש. אחר פטירתו בא רבנו בחלום לאחד מחכמי דורו וגילה לו שהוא נשמת האמורא אביי.

זכותו תגן עלינו.

העלון מוקדש לע"נ
צביה בת אסתר
משה בן ורדה וגבריאל

עלון "למען הקהילה"
שע"י הרב אמנון חגיגי

ביה"כ "באר מים חיים"
רחוב הפלמ"ח 40 ת"א

תיקון שובבים

הרינו להודיע לציבור היקר כי בס"ד ביום חמישי, ב' שבט התשע"ח (18 לינואר למנינים) יתקיים תיקון שובבים בבית הכנסת ההלכתי "באר מים חיים" ברחוב הפלמ"ח 40, יד אליהו, ת"א.

בהשתתפות הרבנים:

הרה"ג **ציון בוארון** שליט"א

הרה"ג **אמנון חגיגי** שליט"א

התכנסות בשעה 14:00

המעוניינים להשתתף בתיקון יקבלו תענית במנחה של יום לפני

הציבור מוזמן!

בית הוראה למען אחי
בראשות הרה"ג אמנון חגיגי שליט"א
052-8533234

עלון
"למען הקהילה"
בית הוראה למען אחי

בית הכנסת ההלכתי
"באר מים חיים"
רחוב הפלמ"ח 40, ת"א

עונג שבת

הננו שמחים להודיעכם בס"ד על קיום עונג שבת ברב עם, בדברי תורה, שירה ופיוט

ח"ו שלמה זליכה שליט"א ראש הברד"ץ

בהשתתפות כבוד מו"ר

הרה"ג **אמנון חגיגי** שליט"א

שיערך בס"ד בליל שבת קודש פרשת "בא",

ג' בשבט התשע"ח (19 בינואר למנינים), בשעה 20:00

עם הפייטן החשוב

ר' אהרון כהן הי"ו

(החזן של הרב חיים כהן - "החלבון")

בבית הכנסת ההלכתי "באר מים חיים"

רח' הפלמ"ח 40 ת"א

הציבור הרחב מוזמן

שלום בית

השנה הראשונה (ד)

להלן נקודות נוספות שכדאי לתת עליהן את הדעת ביותר בשנה הראשונה. א – לקבל את בן הזוג כמו שהוא. אחת הבעיות הנפוצות ביותר כבר בשנה הראשונה היא, הרצון לשנות את אופיו וטיבעו של בן הזוג. מהלך שנדון לכישלון. חובה על בני הזוג להשריש עמוק בתודעתם שוב ושוב, כי זהו אופיו וטיבעו של בן הזוג ואיתו עלינו לדעת להסתדר. זה הבעל, אם כל מה שיש בו, וזו היא האשה על כל המכלול המצוי בה. חובה על בני הזוג להתמודד עם הנתונים של הצד שכנגד כפי מה שהם, הן לטוב והן למוטב, ובהתאם לכך לבנות את חייהם המשותפים. בידי בני הזוג קיימות שתי אפשרויות: או לקבל באהבה את בן הזוג על כל חסרונותיו, או חלילה להיפרד. מאליו ברור שאסור להישאר עם בן זוג כאשר תחושה של תיסכול ומירמור מקוננת בך. וככלל – רצוי מאוד לא לחשוב על אלטרנטיבה אחרת, ניסיון החיים מלמד כי הרבה זוגות שהתגרשו והתחתנו שנית עם בן זוג אחר, בסופו של דבר העדיפו את בן הזוג הראשון. להלן נציין מספר נקודות המקילות על קבלת בן הזוג כמו שהוא. א – לכל אדם ישנן מעלות וחסרונות, כשם שאנו איננו מושלמים, כך גם בן זוגנו. כשם שלך מפריע חסרונות מסוימים המצויים בבן זוגך, כך גם בן זוגך מרגיש כלפיך! אם ברצונך לשנות את אופיו או התנהגותו, עליך תחילה לנסות לשנות את עצמך, ולבדוק: האם אתה יכול להשתנות באותה קלות ובאותה מהירות שבהן אתה מצפה לשינוי מבן זוגך? שהרי בהקשר זה ידועה למדי אותה אימרה הגורסת: אלוקים, תן לי את הכוח לשנות את מה שאפשר לשנות, תן לי את הסבלנות לקבל את מה שאני אפשר לשנות, ותן לי את החכמה להבחין בין שניהם.

הרה"ג אלקנה אליאסי זצוק"ל ראש כולל יוסף חיים-אוצרות חיים דור דור ודורשיו

ספר תאגי

לעלי הכהן היה ספר הנקרא "ספר תאגי" שבו היתה כל התורה כתובה בתאגיה וזיוניה ומשם נעתקו התאגין בכל התורה ונעתקו הדברים מהאבנים שהעלו בני ישראל מהירדן.

וכדברי הרמב"ן על הפסוק בדברים (פרק כז) ויצו משה וזקני ישראל את העם לאמר שומר את כל המצוה אשר אנכי מצוה אתכם היום: והיה ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך והקמת לך אבנים גדולות ושרדת אתם בשיד: וכתבת עליהן את כל דברי התורה הזאת בעברך למען אשר תבא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך ארץ זבת חלב ודבש כאשר דבר ה' אלהי אבותיך לך: והיה בעברכם את הירדן תקימו את האבנים האלה אשר אנכי מצוה אתכם היום בהר עיבל ושרדת אתם בשיד:

וזה לשון הרמב"ן: וכתבת עליהן את כל דברי התורה הזאת - אמר רבי אברהם (אבן עזרא) בשם הגאון, שכתבו עליהם מנין המצות כמו הכתובות בהלכות גדולות כעין אזהרות, וטעם "באר היטב" (פסוק ח), הכתיבה. ורבותינו אמרו (סוטה לב א), בשבעים לשון. ומצינו בספר תאגי, שהיתה כל התורה כתובה בהן מבראשית עד לעיני כל ישראל בתאגיה וזיוניה, ומשם נעתקו התאגין בכל התורה. ויתכן שהיו האבנים גדולות מאד, או שהם ממעשה הנסים:

וזה לשון המחזור יוטרי (סימן תקכא) והדין ספר תאגי דאסיק עלי הכהן (וזה הספר תאגי שהעלה עלי הכהן) מן שתיים עשרה אבנים שהקים יהושע בגלגל ומסרן לשמואל ושמואל מסרן לפלטי בן ליש. ופלטי בן ליש מסרן לאחיתופל. ואחיתופל לאחיה השילוני. ואחיה לאליו. ואליו לאלישע. ואלישע ליהוידע הכהן. ויהוידע לנביאים: וקברוהו באסקופת בית מקדשא. וכד עקר אסקופת בית מקדשא בשני ימינו מלך יהודה אשכחיה יחזקאל ואחיה לבבל. ובשניה כורש מלך פרס כד אסיק עזרא עשרה יוחסין מבבל אשכחיה עזרא להדין ספר ואסקיה לירושלם והגיע אצל מנחם (חבירם של הלל ושמיאי). ומנחם מסרו לר' נחוניא בן הקנה. ור' נחוניא לר' אלעזר בן ערך. ור' אלעזר בן ערך לר' יהושע ור' יהושע לר' עקיבא. ור' עקיבא לר' יהודה. ור' יהודה לר' מיישא. ור' מיישא לר' נחום הלבלר. ור' נחום הלבלר מסרו לרבי. ע"כ.

הידעת!

יש האוסרים לומר לחברו שיש קשת בשמיים, אולם הלכה מותר לומר כן, וכן המנהג.

מקורות לעיון: חיי אדם (ככל סג, דין ד'), ברית כהונה (מערכת ק', אות ג'), משנה ברורה (רכטי, א'), חזון עובדיה (ברכות עמוד תעב.), ברכת ה' (ד', לח').

פינת הלשון

א. דברי שבח הגורמים נזק.

אין לשבח אדם בדברים העשויים להסב לו נזק והפסד. לדוגמה, המשבח את חברו על שהוא מרבה לתת צדקה לכל מבקש, במקום שהדברים יכולים להגיע לאוזניהם של אנשים לא הגונים שיבואו להטרידו שיתן להם מכספו.

לקראת החגים קיבל מר נוימן ממעבידו הטבה מיוחדת כתוספת לשכרו.

מאחר והעובדים האחרים לא קיבלו פרס דומה, אין מר נוימן רשאי לספר להם: "המנהל הוא אדם טוב, השבוע הוא נתן לי משכורת כפולה", דברים אלו יכולים לגרום, ששאר העובדים ידרשו גם הם תוספת כזו או שינטרו איבה למעבידם.

ב. דברים מותרים, שהשומע עשוי לחשבם בטעות כאילו הם לשון – הרע.

חייב אדם לשמור פיו ולשונו שלא יחשדוהו כאילו הוא מדבר לשון – הרע. הדברים אמורים אף במקום שמותר על פי הדין לדבר לשון – הרע. אם השומע, עשוי לחשוב בטעות שהמספר עובר על איסור לשון – הרע משום שנדמה לו שדבריו אינם נאמרים מתוך כונה לתועלת, או שהוא עשוי לחשוב שאין בדברים אפילו שמץ של אמת, כדי לחוש להם (עין פ"י ס"א תנאי ג' אות ב'), עמוד קי"ב וקי"ג) אסור לספר לו זאת. המביא עצמו לידי כך, שיחשבוהו כי הוא עובר על איסור לשון – הרע, הרי הוא בכלל אבק לשון – הרע.

לרפואת

הרה"ג ציון שלום בוארון בין זינה שליט"א

לרפואת

הרה"ג חיים יעקב בן אליהו שליט"א

לרפואת שלמה בן קאפי ובנימין לרפואת עידו חי בן שמעון לרפואת צילה בת מזל לרפואת יעקוב בן שמחה לרפואת ציונה בת נוסרת לרפואת אופק בן משה לרפואת יונה סגולה בת לאה לרפואת מיכל נחמה בת מזל שפע ברכה והצלחה לעופר בן יונה

הלכה פסוקה

כיצד מברכים

א. המברך ברכה לה', צריך לברך בכוונה ובמתינות, ולא יאמרנה במהירות, אלא יכוון פירוש המילים (שו"ע סימן ה', ברכת ה' א', ה' ד').

ב. יש להזהר כשמברך שיבטא המילים והאותיות כראוי, ושלא ידלג שום מילה, ויוציא המילים מפיו כאילו הוא מונה מעות (סמ"ק, הגהות מיימוניות, ד"מ ה').

ג. המברך ברכה אסור לו להתעסק בשום ענין בשעה שמברך, כדי שיוכל לכוון פירוש המילים כראוי, ולא תיראה הברכה שמברך כבודך אגב (שו"ע קמ"ג, וכן קצ"א ג').

ד. כל הברכות שמברך יש לו לברכם בקול רם כדי שישמעם לאוזניו, ובדיעבד, אם בירך ולא שמיע לאוזניו – יצא (שו"ע קפ"ה ב', וכן ר"י ג').

ה. יש הסוברים שאם בירך בהרהור הלב, דהיינו שלא הניע שפתיו כלל – יצא ידי חובת הברכה (רמב"ם, סמ"א, ויש החולקים וסוברים שבהרהור הלב לא יצא ידי חובה כלל (האשכול, הרמב"ן, הראי"ה, הריטב"א ועוד, וכן פסק בשו"ע קפ"ה, וכן ר"י), ולכן לדעתם אם בירך בהרהור הלב לא יצא ידי חובת הברכה וחיוב לברך מחדש.

ולהלכה – אם עשה כן בברכה אחרונה (י"אשר יצ"ר, "בורא נפשות" וכו'), לא יחזור לברך שספק ברכות להקל (ביי"א ח"ד ג' יז, ועין ברכת ה' א' ו' כ"ז), למעט ברכת המזון לאחר סעודה ששבע בה שהיא מן התורה, שאם בירכה בהרהור הלב – יחזור לברכה מחדש.

אולם אם בירך בהרהור הלב בברכות הראשונות, כגון "בורא פרי העץ" או "בורא פרי האדמה" וכו' ידבר דבר שלא מענין הברכה ובכך יגרום הפסק בין הברכה בהרהור הלב לטעימה, ואז יברך מחדש על ידי שישמע לאוזניו (ביי"א ח"ד ג' יז, ברכת ה' פ"ו).

ו. שתוי (דהיינו ששתה רביעית יין או שאר משקים משכרים) – רשאי לברך כל ברכה והוא הדין ברכת המזון, ואפילו שראשו כבד עליו ואין דעתו צלולה כל כך (שו"ע קפ"ה ד'), אולם אם הוא שיכור (דהיינו שלא יכול לדבר לפני מלך) – יש הסוברים שאסור לו לברך שום ברכה, והוא הדין ברכת המזון (המאירי), ויש הסוברים שמותר לו לברך כל ברכה (הרמב"ן), ויש שהסתפקו בזה (התוס' והרא"ש), ומרן השו"ע (קפ"ה ה') הביא להלכה את הדעה האחרונה, שיש להסתפק בדבר.

ולהלכה – אם מדובר בברכת המזון שחיובה מן התורה - יברך אף שהוא שיכור, ובשאר ברכות לא יברך (מ"א, ט"ז). ומי שמברך אף על שאר ברכות יש לו על מה לסמוך, שכן פסקו כה"ח וברכת ה' א', ה' ו'.

ז. כשמברך ברכת הנהנין יש לאחוז את האוכל או המשקה ביד ימין (שו"ע ר"י ד'). וגם איטר (שמאל) צריך לאחוז המאכל או המשקה ביד ימין (בא"ח "ישלח", הליכות עולם ח"ם), ובדיעבד אף אם לא אחז המאכל או המשקה בידו אלא היה לפניו בשולחן וברך כך – יצא ידי חובה (שכ"ח, הגר"ש, יפה ללב, כה"ח, חזון עובדיה עמ' קע"ג, ברכת ה' ח"ב).

לע"נ משה בן יעקב ויעל מזרחי
לע"נ שלום בן יהודה
לע"נ רינה בת דינה
לע"נ אברהם שמעון בן סארא הכהן

מבית ההוראה

התעמלות בשבת

שאלה: האם מותר להתעמל בשבת, והאם יש חילוק בין להתעמל עם מכשירים ובין ללא מכשירים?

תשובה: אמרינן בגמרא (שבת קמ"ו): "סכין וממשמשין, אבל לא מתעמלין ולא מתגררין". פירש רש"י: "אבל לא מתעמלין – לשפשף בכח", כלומר דברי הגמרא "לא מתעמלין" קאי על סכין וממשמשין, משמע אפילו שאינו מזייע, אולם הרמב"ם (כ"א, כ"ח) פירש: "אין מתעמלין בשבת, אי זה הוא מתעמל – זה שדורסים על גופו בכח עד שייגע ויזיע, או שהולך עד שייגע ויזיע – שאסור ליגע את עצמו כדי שיוזע בשבת מפני שהיא רפואה" – כלומר כל אסור התעמלות הוא בגלל שמוזיע.

הנה מרן השו"ע פסק גם כפירוש רש"י (בסימן שכ"ז, ב') וגם כפירוש רמב"ם (בסימן שכ"ח, מב'), והקשה הביאור הלכה (שכ"ח, מב', "כדי"י): "ודברי השו"ע קשה לפי זה (שפסק כשתי הדעות החולקות זו בזו), ועל זה רמז הגר"א....., ולדינא כתב הא"י דיש לפסוק בזה כהרמב"ם, שכן הסכים ה"ה, ובאמת בפירוש רבנו חננאל שלפנינו גם כן נמצא כהרמב"ם" עכ"ל הביאור הלכה (עין חזו"ע שבת ג עמ' שפ"ז שהביא דברי הביאור הלכה – ולא השיב על דבריו).

לענ"ד נראה לומר שאכן מרן השו"ע פסק כשני הפירושים רש"י ורמב"ם, וכן מצינו בשו"ע בכמה מקומות, כגון בסימן שא' שפסק מרן השו"ע בהלכה מ' כפירוש ר"ת בהסבר הגמרא (שבת קל"ח): שאסור לחבוש כובע שיש לו מצחיה מעל טפח - מדין אסור אוהל, בעוד שרש"י פירש הסוגיא לא מדין אסור אוהל, אלא מדין הליכה בכובע לא מהודק על ראשו ברשות הרבים, מחשש שמה יפול ויטלטלנו ארבע אמות ברשות הרבים, אף שרש"י ור"ת חולקים בביאור הסוגיא פסק מרן השו"ע כשתי הדיעות. וכן בסימן של"ו (ח) פסק מרן השו"ע כדעת רש"י שעציץ חרס אפילו לא מנוקב שדינו כמנוקב. אף שרש"י ותוס' חולקים זה על זה, פסק מרן השו"ע כשתי הדיעות.

א"כ, הו"ה כנידו"ד פסק מרן השו"ע כשני הפירושים רש"י ורמב"ם. ושוב ראיתי שכן כתב המחצית השקל (שכ"ח, מ"ו): "דסבירא ליה להרב בית יוסף דלדינא שניהם אמת ורש"י מודה לרמב"ם" וכן דעת הב"ח.

א"כ לפי טעמו של רש"י (עובדין דחול) יהיה אסור להתעמל במכשירי התעמלות בשבת – אף שלא יגיע להזעה (ובפרט שבילקוט יוסף עמ' קצ"א, כתב שגם הרמב"ם מודה לרש"י שאסור כשם משום עובדין דחול). והו"ה שאסור לרוץ לשם רפואה כדי שיוזע, כמו שכתב המ"א (א' שהפנה לשו"ע שכ"ח, מב'), וכן פסק המ"ב (שא"י ז') [נדלא כפסקי תשובות (שא"י ד') שמשמע מדבריו שכל טיול שהוא לשם רפואה – אסור, דליתא, דהמ"ב אסור רק במזיע כמבואר בביאור הלכה "כדי"י], ונראה שיש להחמיר ולאסור גם ריצה (ללא הזעה) כל שניכר שרץ לשם התעמלות (אלא אם כן ממחר למצווה) – שהוא עובדין דחול (שהרי מרן השו"ע פסק גם את טעמו של רש"י בסימן שכ"ז), ואף שבילקוט יוסף (שכ"ח, ע"ה עמ' קסט') לא אסר אלא כתב שראוי להחמיר, במחכ"ת דבריו צ"ע, שהרי בהלכה הקודמת פסק כהשו"ע (שכ"ז) שפסק כרש"י, וצ"ע.

סיכום: אסור להתעמל בשבת הן על ידי מכשירים והן ללא מכשירים – משום עובדין דחול. אלא אם כן מתענג מכך, כמבואר בשו"ע (שא"י, ב').

שאלות לבית ההוראה "למען אחי" ניתן להתקשר כל יום בשעות 00:15-00:14, מספר הטלפון של בית ההוראה: 052-8833234 כמו כן ניתן לברר שאלות בהלכה בטל-פקס: 03-7304069

קריאה נכונה

הקורא בתורה חייב לדייק בקריאתו בתורה בכל שבת (שו"ע קמ"ב, א'), וכל שכן בפרשת "זכור" ו"יפירה" שהם מהתורה (כמבואר בשו"ע סימן קמ"ו ותרי"ה) ואם טעה בקריאתו בטעות שמשנה משמעות – חייב לחזור ולקרוא פסוק זה מחדש, אף שסיים קריאתו לעולה זה (חיי אדם, משנה ברורה קמ"ב, ב').

להלן מילים מפרשת השבוע, שצריך הקורא לקוראם היטב – כדי שלא ישנה ממשמעות המילה, כדי שהציבור יצאו ידי חובת תקנת משה רבנו לקרוא בתורה בכל שבת (מסכת בבא קמא פב.).

פרשת בא

- א. פרק י' פסוק ג': **"שִׁלְחוּ עִמִּי וַיַּעֲבְדֵנִי"** – הקורא בתורה יזהר להדגיש את האות ל' במילה "שלח" שפירושה לשון ציווי, שאם יקראנה רפויה ישנתה פירושה לשלשן עבר (וקו הוא בהמשך הפרשה).
- ב. פרק יב' פסוק לז': **"וַיִּסְעוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מִרְעַמְסֵס"** – הקורא בתורה יזהר לקרא את המילה "רעמסס" כאשר האות ע' בשואו נח ואות מ' בשואו נע, שאם יקרא את האות ע' בפתח ישנתה המשמעות לעיר אחרת (עין לעיל פרק א' פסוק יא').
- ג. פרק יב' פסוק מח': **"הַמִּוֹל לָךְ כָּל-אֶזְרָךְ"** – הקורא בתורה יזהר לקרא את המילה "הימול" באות ה' שפירושה לשון ציווי, שאם יקראנה באות ו' (כמו שרגילים הרבה קוראי בתורה) ישנתה המשמעות לשלשן עתיד.
- ד. פרק יג' פסוק ה': **"אֲשֶׁר יִשְׁבַּע לְאַבְתָּיִךְ"** – הקורא בתורה יזהר לבטא את האות "ע" במילה נשבע, שפירושה לשון שבועה, שאם יקראנה באות ה' ישנתה פירושה לשלשן שבי ח"ו (וקו הוא עוד בהמשך הפרשה).
- ה. פרק יג' פסוק ו': **"וַיַּעֲבְדֵתְּ אֶת-הָעֵבֶרֶה"** – הקורא בתורה יזהר לבטא את האות ע' במילה "ועבדת" שפירושה לשון עבודה, שאם יקראנה באות א' ישנתה פירושה לשלשן איבוד.